

Typ básnický jako inspirace pro zkoumání typu interpretačního

Studie Otokara Zicha *O typech básnických* je pro nás nabídkou, z jakých pohledů lze texty zkoumat, které smysly (v podstatě všechny) básnické texty mohou atakovat. Zich přemýšlí o čtenářových představách zrakových, sluchových, nižších smyslů (čichových, chuťových, hmatových) a vnitřně hmatovém vnímání, k němuž přidružuje právě i představy pohybového prožitku. A Zichovy úvahy se dají aplikovat také na texty jiného typu, které připravujeme k veřejným vystoupením. Zkoumejme tedy texty ve vztahu ke všem smyslům, které jsou při jejich interpretaci stimulovány. Týká se to jako prožitku na straně posluchače / diváka, tak prožitku na straně interpreta. Navíc interpret v průběhu své produkce (případně i práce na její přípravě) je sám sobě příjemcem a slovo vyslovené nahlas má ještě větší sílu než slovo nevyslovené, myšlené, i když v plném zvukovém obrazu. Ostatně Zich používá pro příjemce básnického díla termín čtenář, a přitom důsledně uvažuje o dojmu z mluvené, resp. námi slyšené básně, neboť: „[...] to jest její pravá forma existenční. (Zich, 1937, s. 12)

Literatura

ZICH, Otokar. *O typech básnických*. Praha: Orbis, 1937, 99 s.